

Dansk Tennis Forbunds Appeludvalg

Kendelse

afsagt den 02. juni 2026
af Dansk Tennis Forbunds Appeludvalg

i sagen

[Klager]
på vegne af [Klagers datter]

mod

Dansk Tennis Forbund

(Behandlet af Søren Arentoft, Christian Kurt Nielsen og Troels Bay Simonsen)

Kendelsen er anonymiseret med henblik på offentliggørelse på Dansk Tennis Forbunds hjemmeside.

[Klager] har på vegne af deres datter [klagers datter] ved mail af 8. april 2026 til Dansk Tennis Forbund anmodes Appeludvalget om at tage stilling til Dansk Tennis Forbunds afgørelse af 23. marts 2026 og håndtering af sagen.

Klager har over for Appeludvalget nedlagt påstand om, at Dansk Tennis Forbunds afgørelse af 23. marts 2026 ophæves, at Appeludvalget konstaterer at sagen ikke er tilstrækkeligt og objektivt oplyst, at Appeludvalget lægger afgørende vægt på, at modstanderen nægtede at spille trods referees afgørelse, at de tildelte strafpoint tilsidesættes, Dansk Tennis Forbund pålægges at realitetsbehandling af den fysiske episode og at Appeludvalget tager stilling til ansvar samt sikre, at der som minimum gives en officiel undskyldning til klagers datter.

[Afhensyn til de involverede parter i sagen er sagens omstændigheder og parternes indlæg udeladt.]

Appeludvalget har besluttet at behandle sagen på skriftligt grundlag.

Appeludvalget er enige om at udtale følgende:

Appeludvalget bemærker indledningsvis, at turneringens referee er Dansk Tennis Forbunds og tennissportens uvildige repræsentant, og at vurderingen af konkrete hændelser på og omkring banen — herunder af, om en spillers adfærd skal anses som en tilkendegivelse af at ville trække sig fra kampen — i første række henhører under referee, der træffer afgørelse på stedet og på grundlag af sine umiddelbare iagttagelser.

Det er efter Appeludvalgets faste praksis som udgangspunkt ikke udvalgets opgave at foretage en egentlig bevisvurdering, og udvalget finder ikke grundlag for at tilsidesætte referees indberetning, medmindre den part, der bestrider den, fremlægger tilstrækkelig dokumentation eller bevis for sine anbringender. Tilsvarende har forbundets efterfølgende stillingtagen karakter af et skøn, som det som udgangspunkt ikke tilkommer Appeludvalget at tilsidesætte, medmindre der er tale om et åbenbart urimeligt skøn, et skøn i strid med regelsæt, praksis eller lighedsgrundsætninger, eller der er varetaget usaglige hensyn. Det er på denne baggrund, at Appeludvalget i det følgende tager stilling til klagers anbringender.

Klager har gjort gældende, at den turneringsansvarlige skubbede klagers datter og hendes mor i forbindelse med, at de blev bedt om at forlade hallen, og at Dansk Tennis Forbund burde have foretaget en selvstændig disciplinær vurdering heraf uafhængigt af politiets behandling.

Det fremgår af sagens oplysninger, at klager har indgivet politianmeldelse om forholdet, at politiet efter det oplyste har afsluttet sagen, og at den turneringsansvarlige og turneringens referee begge har afvist, at der er sket fysisk kontakt. Forklaringerne om hændelsesforløbet er på dette punkt indbyrdes modstridende. Påstand står således mod påstand, hvorfor Appeludvalget ikke finder grundlag for at lægge klagers fremstilling af det passerede til grund.

Appeludvalget bemærker, at klager efter at have rettet henvendelse til Dansk Tennis Forbund tillige valgte at indgive politianmeldelse om det samme forhold. Når en påstået fysisk magtanvendelse fra en officials side således er undergivet politimæssig behandling, og når der ikke for forbundet foreligger samstemmende forklaringer fra uafhængige tilstedeværende, der understøtter klagers fremstilling, finder Appeludvalget det sagligt begrundet, at Dansk Tennis Forbund i den foreliggende sag har afventet politiets vurdering frem for at gennemføre en parallel disciplinær undersøgelse af samme hændelse. Det fremgår endvidere af forbundets afgørelse, at forbundet vil tage stilling til eventuelle disciplinære konsekvenser, såfremt politiets behandling måtte give anledning hertil.

Appeludvalget bemærker dog, at forbundets pligt til selvstændigt at vurdere en officials adfærd ikke generelt suspenderes af, at forholdet er politianmeldt. Såfremt der forelå samstemmende forklaringer fra uafhængige tilstedeværende, der understøttede en påstand om upassende adfærd fra en officials side, ville forbundet efter Appeludvalgets opfattelse være forpligtet til at reagere uden at afvente politiets behandling.

Dansk Tennis Forbund har i den foreliggende sag indhentet forklaringer fra de centrale tilstedeværende — turneringens referee, den turneringsansvarlige og modstanderens far — og har på dette grundlag konstateret, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at der er

sket fysisk magtanvendelse. Appeludvalget har ikke grundlag for at tilsidesætte denne bevisvurdering.

Klager har gjort gældende, at det tildelte karantænepoint for "spectator interference and conduct unbecoming" bør tilsidesættes.

Det fremgår af sagen, at både klagers datter og modstanderen er tildelt 1 karantænepoint for samme forseelse i henhold til sektion 51 i "Reglement for Individuelle Junior- og Seniorturneringer" på baggrund af referees vurdering af, at der har været uhensigtsmæssig indblanding fra begge parters tilskuere. Tildelingen hviler på referees umiddelbare iagttagelser under og efter kampen og forbundets efterfølgende sagsbehandling.

Appeludvalget finder, at vurderingen af, om der er grundlag for at tildele karantænepoint efter sektion 51, beror på et skøn, som det i første række tilkommer referee og Dansk Tennis Forbund at udøve. Appeludvalget har ikke grundlag for at antage, at der ved tildelingen er varetaget usaglige hensyn, eller at skønnet er udøvet på et åbenbart fejlagtigt grundlag. Appeludvalget bemærker herved, at karantænepoint er tildelt symmetrisk til begge spillere.

Appeludvalget finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte det tildelte karantænepoint.

Klager har gjort gældende, at referee traf afgørelse om, at kampen skulle fortsætte fra stillingen 15-40 i modstanderens favør, at klagers datter accepterede denne afgørelse, men at modstanderen reelt nægtede at efterleve afgørelsen, hvorefter kampen aldrig blev korrekt afsluttet.

Der foreligger på dette punkt modstridende forklaringer. Referee har redegjort for, at hun opfattede modstanderens reaktion som et behov for en pause og ikke som et ønske om at trække sig, og at klagers datter herefter tilkendegav, at hun ikke ville spille kampen færdig, hvorefter hun og hendes forældre pakkede sammen og forlod hallen. Klager har omvendt anført, at klagers datter ikke trak sig, men kortvarigt forlod konflikten og vendte tilbage med henblik på at fortsætte.

Appeludvalget finder, at vurderingen af, om en spiller har trukket sig fra en kamp, beror på en konkret vurdering, der i første række tilkommer den tilstedeværende referee. Referee har lagt vægt på, at klagers datter både verbalt tilkendegav, at hun ikke ville fortsætte, og at hun pakkede sine ting og forlod hallen. Appeludvalget har ikke grundlag for at tilsidesætte denne vurdering.

For så vidt angår klagers anbringende om, at modstanderen nægtede at efterleve referees afgørelse om at fortsætte fra 15-40, bemærker Appeludvalget, at det forhold, at en spiller midlertidigt forlader banen i en eskaleret situation, ikke uden videre kan sidestilles med en nægtelse af at efterleve en referee-afgørelse. Det er referees vurdering på stedet, om en spillers adfærd skal anses for en tilkendegivelse af at ville trække sig fra kampen eller for en tilsidesættelse af en afgørelse, der skal sanktioneres efter reglementet. Appeludvalget finder ikke grundlag for at tilsidesætte den vurdering, som referee og Dansk Tennis Forbund har foretaget i den foreliggende sag.

Klager har gjort gældende, at afgørelsen er truffet på et ensidigt og utilstrækkeligt oplyst grundlag, herunder at klagers fars forklaring ikke er inddraget, at en samtidig SMS af

[kampdato] ikke er tillagt vægt, og at den turneringsansvarliges centrale rolle i dansk tennis bør indgå i vurderingen af bevisernes vægt.

Appeludvalget finder, at Dansk Tennis Forbund har indhentet forklaringer fra de relevante parter, herunder klager og klagers datter, turneringens referee, den turneringsansvarlige og modstanderens far, og at de centrale forklaringer er gengivet i forbundets redegørelse. Den omstændighed, at klagers fars forklaring ikke er gengivet selvstændigt i afgørelsen af 23. marts 2026, kan ikke i sig selv føre til, at sagen anses for utilstrækkeligt oplyst, idet hans forklaring efter det oplyste i det væsentlige svarer til den, der er afgivet af klagers datter og mor.

For så vidt angår den fremlagte SMS af [kampdato] bemærker Appeludvalget, at SMS'en efter det oplyste er sendt til et telefonnummer, der ikke modtager SMS-beskeder, og at SMS'en således aldrig er kommet frem til Dansk Tennis Forbund. Det kan ikke lægges Dansk Tennis Forbund til last, at klager har sendt SMS'en til et nummer, der ikke kan modtage SMS-beskeder, og forbundet har derfor heller ikke haft anledning til at inddrage SMS'en i sin sagsbehandling. Appeludvalget bemærker hertil, at indholdet af SMS'en i det væsentlige svarer til de forklaringer, som klager efterfølgende har afgivet over for forbundet, og som er indgået i sagens behandling.

Appeludvalget finder herefter ikke grundlag for at antage, at Dansk Tennis Forbund har varetaget usaglige hensyn eller har truffet afgørelsen på et utilstrækkeligt oplyst grundlag.

Appeludvalget finder efter en samlet vurdering, at Dansk Tennis Forbunds afgørelse af 23. marts 2026 er truffet inden for rammerne af forbundets skøn og på et tilstrækkeligt oplyst grundlag.

Appeludvalget finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Dansk Tennis Forbunds afgørelse af 23. marts 2026.

Vi træffer derfor følgende:

BESTEMMELSE:

Dansk Tennis Forbunds afgørelse af 23. marts 2026 vedrørende klage over afviklingen af [kampen] stadfæstes.

Denne kendelse kan inden 4 uger fra bekendtgørelse indbringes for DIF – Idrættens Højeste Appelinstant.

En påklage til DIF - Idrættens Højeste Appelinstant har ikke opsættende virkning.

p.u.v.

Troels Bay Simonsen